

„Benne van minden, amit szeretnél a nyártól.”
– Sarah Dessen, a *Tökéletes* és az *Altatódal* szerzője –

ÖRÖKKÉ nyár LESZ

Nyár-trilógia
3. rész

fine
selection

JENNY HAN

J E N N Y H A N

ÖRÖKKÉ *nyár* LESZ

Nyár-trilógia
3. rész

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

A MIKOR KICSI VOLTAM, szerda esténként anyámmal mindig régi musicaleket néztünk. Csak mi ketten. Volt, hogy apám és Steven beült hozzánk egy időre, de többnyire csak mi ketten ku-corogtunk a takaró alatt a kanapén, egy tál édes és sós pattogatott kukoricával az ölünkben. Többször megnéztük a *The Music Mant*, a *West Side Storyt*, a *Találkozunk St. Louise-bant* – ezeket szerettem, és az *Ének az esőbent* – amit egyszerűen imádtam. De egyik sem érhetett fel azzal, ahogy a *Bye Bye Birdie*-ért rajongtam. Az összes közül az volt az első számú kedvencem. Újra és újra megnéztük, rengetegszer, ahányszor még anyám is bírta. Kim MacAfee-hez hasonlóan én is szerettem volna sminkkel és rúzzsal, magas sarkú cipőben járni a „boldog felnőtt nő érzésével”, miközben a fiúk utánam fütyülnek, és én pontosan tudom, hogy az a fütyty nekem szól. Szerettem volna felnőni, és Kimhez hasonlítani, mert ő pont ilyen volt.

Majd amikor le kellett feküdnöm, a fürdőszobátükör előtt, fogkrémtől habzó szájjal mindig azt énekeltem: „Szeretlek, Conrad, nagyon szeretlek! Szeretlek, Conrad, és hűséges leszek!” Nyolc-, kilenc- és tízévesen szívem-lelkem beleadtam a dalba. De nem

Conrad Birdie-nek énekeltem, hanem az *én* Conradomnak. Conrad Beck Fishernek, kiskamasz álmaim lovagjának.

Csak két fiút szerettem életemben, és mindkettőjüket Fishernek hívták. Conrad volt az első, akibe olyan szerelmes voltam, ahogy csak az első szerelmét tudja szeretni az ember. Azzal az ártatlan szeretettel, ami még semmit sem tud, és nem is akar tudni – szédítő, őrült, szenvedélyes szerelemmel. Az életben ilyen csupán egyszer esik meg velünk.

Ez után következett Jeremiah. Jeremiah szemében egyszerre tükröződött a múlt, a jelen és a jövő. Ő nem csak azt a lányt látta bennem, aki régen voltam, hanem azt is, aki épp most vagyok. És így is, úgy is szeretett.

Az *én* két nagy szerelmem. Azt hiszem, mindig is sejtettem, hogy egy szép napon Belly Fisher leszek. Csak azzal nem voltam tisztában, hogy így fog megtörténni.

Első fejezet

VIZSGAIDŐSZAKBAN, amikor az ember már öt órája tanul egyhuzamban, három dologra van szüksége, hogy átvészelve az éjszakát: a létező legnagyobb Slurpee jégkására (fele cseresznye, fele kóla), amit csak talál, az agyonmosott pizsamanadrágjára és végül táncszünetekre. Rengeteg táncszünetre. Amikor már ülve elalszol, és csak az ágyad lebeg a szemed előtt, a táncszünetek átlendítenek a holtpontra.

Hajnali négy óra volt, és elsőévesként a legutolsó záróvizsgámra készültem a Finch Egyetemen. A kollégium könyvtárában vertünk tanyát az új legjobb barátnőmmel, Anika Johnsonnal, és a régi legjobb barátnőmmel, Taylor Jewellel. A nyári vakáció már olyan közel volt, hogy szinte ott vibrált a levegőben. Már csak öt nap – április óta számoltam a napokat.

– Kérdezz! – rendelkezett Taylor idegesítő hangon.

Felcsaptam valahol a füzetemet.

– Határozd meg, mi az *anima* kontra *animus*.

Taylor beleharapott a szájába.

– Segíts!

– Hát... gondolj a latinra!

– Nem is tanultam latint! Lesz latin ezen a vizsgán?

– Nem, csak segíteni próbáltam. Mivel latinul a fiúnevek *-usra*, a lánynevek pedig *-ara* végződnek. *Anima* a női archetípus, *animus* a férfi archetípus. Megvan?

Hatalmasat sóhajtott.

– Nincs. Tutira meg fogok bukni.

Anika a jegyzeteiből felpillantva megjegyezte:

– Talán ha nem üzeneteket írnál egyfolytában, hanem elkezdenél tanulni, lenne rá esélyed.

Taylor mérges pillantást vetett rá.

– A nővéremnek segíték éppen kitalálni, mi legyen az évváró reggeli, úgyhogy ma éjjel ügyeletben kell lennem.

– Ügyeletben? – kerekedett el Anika szeme. – Mint egy orvosnak?

– Igen, pontosan úgy! – vágta rá Taylor.

– Szóval, akkor palacsinta vagy gofri lesz a menü?

– Bundás kenyér. Kösz, hogy így érdeklődsz!

Mindhárman az elsőéves pszichológiavizsgára készültünk. Taylornak és nekem aznap, Anikának egy nappal később volt esedékes. Taylor mellett Anika lett a legközelebbi barátnőm a főiskolán. Mivel Taylor erősen versengő típus volt, erre a barátságra nagyon is féltékenyen tekintett, bár soha nem vallotta volna be magának.

Az Anikához fűződő viszonyom más volt, mint a Taylорral való barátságom. Anika lazán vette a dolgokat, és könnyű volt vele lenni. Nem ítélkezett olyan könnyen. És ami mindennél fontosabb, hagyta, hogy olyan legyek, amilyen. Nem ismert egész életemben, így nem voltak elvárásai vagy előítéletei. Ettől szabadnak éreztem magam. Ráadásul nem hasonlított egyik otthoni barátnőmre sem. New Yorkból jött; az apja dzsesszzenész, az anyja író.

Néhány órával később felkelt a nap, és kékes fénybe öltöztette a szobát. Taylor feje lehanyatlott, Anika pedig olyan tekintettel bámult a semmibe, mint egy zombi.

Két papírgalacsint gyártottam, és hozzájuk vágtam.

– Táncszünet! – kiáltottam fel, és elindítottam a zenét a laptopomon. Riszálni kezdtem magam a széken.

– Mitől vagy ilyen vidám? – bámult rám Anika.

– Mert... – csaptam össze a kezem – néhány óra múlva túlesünk az egészen!

Én csak délután egykor kerülök sorra, úgyhogy azt terveztem, visszamegyek a szobámba, és alszom néhány órát, majd valamivel előbb felkelek, hogy legyen még időm tanulni.

Elaludtam, de azért maradt egy órám, hogy átfussam az anyagot. Arra viszont nem, hogy lemenjek az ebédlőbe reggelizni, így csak egy Cherry Coke-ot ittam az automatából.

A teszt, a várakozásunknak megfelelően, nagyon nehéz volt, de teljesen biztos voltam benne, hogy jól sikerült. Taylor is bizonygatta, hogy nem fog megbukni, ami már jó eredménynek számít. Mindketten túl fáradtak voltunk az ünnepléshez, úgyhogy összecsaptuk a tenyerünket, és mentünk a dolgunkra.

Visszaindultam a szobámba, hogy legalább vacsoráig aludjak egyet, de amikor beléptem, ott találtam Jeremiaht az ágyamban. Aludt, és úgy festett, mint egy kisfiú, még a borostás arcával is. Végighasalt a takarómon, a lába lelógott az ágyról, és a plüss jegesmedvémet ölelte.

Levettem a cipőm, és bemásztam mellé a hatalmas franciaágyba. Megmozdult, és kinyitotta a szemét.

– Szia! – mondta.

– Szia!

– Na, hogy ment?

– Szerintem jól.

– Akkor jó. – Elengedte Juniort, és magához ölelt. – Elhoztam neked a fél szendvicsemet ebédre.

– Édes vagy!

A mellkasába fúrtam a fejem. Ő meg pusztít nyomott a fejem búbjára.

– Nem engedhetem, hogy a csajom csak hébe-hóba egyen, amikor eszébe jut.

– Csak a reggeli maradt ki – mondtam, majd miután végig gondoltam, hozzátettem: – És az ebéd.

– Kéred most? A táskámban van.

Most, hogy emlékeztetett rá, tényleg éhes voltam, de még inkább álmos.

– Talán kicsit később – válaszoltam, és lehunytam a szemem.

Ezt követően Jeremiah visszaaludt, és én is elszundítottam mellette. Amikor felébredtem, odakint már sötét volt, Junior a padlón hevert, és Jeremiah karja még mindig engem ölelt. Aludt.

Akkor kezdtünk el járni, amikor utolsó éves lettem a középiskolában, bár a „járni” szó nem igazán helyes ebben az esetben. Egyszerűen csak együtt voltunk. Olyan könnyen és gyorsan történt, hogy úgy éreztem, ez mindig is így volt. Az egyik pillanatban még barátok voltunk, a következőben csókolóztunk, és egyszer csak azon kaptam magam, hogy ugyanarra a főiskolára jelentkeztem, ahová ő is járt. Bebeszéltem magamnak és mindenki másnak (beleértve Jeremiah-t és különösképpen anyámat), hogy remek sulis, csupán néhány órányira van tőlünk, és azért jó, ha odamegyek, mert akkor sokféle

választási lehetőségem marad. Ez mind igaz is volt. De leginkább az volt az oka, hogy a közelében akartam élni. Minden évszakban vele akartam lenni, nem csak nyáron.

És most itt tartottunk: egymás mellett feküdtünk a kollégiumi szobámban. Ő másodéves volt, én pedig éppen most fejezem be az első. Örület, hogy így alakult! Egész életünkben ismertük egymást, mégis bizonyos tekintetben olyan érzés volt, mintha valami váratlan dolog történne. Ugyanakkor elkerülhetetlennek tűnt.

Második fejezet

JEREMIAH-ÉK DIÁKSZÖVETSÉGE ÉVZÁRÓ BULIRA KÉSZÜLT. Csupán egyetlen hét volt hátra, hogy mindannyian hazautazunk a nyári szünetre, és csak augusztus végén térjünk vissza Finch-be. Mindig a nyarat szerettem legjobban, de most, hogy megmásíthatatlanul haza kellett mennem, elfogott valamiféle keserédes érzés. Minden reggel találkoztam Jeremiah-val az ebédlőben a reggelinél, és késő este együtt intéztük a mosást az ő koleszában. Nagyon ügyesen hajtogatta össze a pólóimat.

Ezen a nyáron megint az apja cégénél fog dolgozni, míg én egy családi étteremben pincérkedek Behrsben, akárcsak a múlt nyáron. Azt terveztük, hogy a lehető leggyakrabban találkozunk a cousinsi nyaralóban. Tavaly ez egyszer sem sikerült. Mindkettőnket teljesen lefoglalt a munka. Én minden műszakot elvállaltam, hogy pénzt gyűjtsek a tandíjra, miközben végig valamiféle ürességet éreztem – ez volt az első nyár, amit Cousinstól távol töltöttem.

Néhány szentjánosbogár világított odakint. Sötétedett, és nem volt valami meleg. Magas sarkú cipőt vettem, ami nem volt jó ötlet, mivel végül nem buszra szálltam, hanem a séta mellett döntöttem. Azt gondoltam, hosszú ideig ez lesz az utolsó alkalom, hogy egy ilyen szép estén végigsétálhassak a kampuszon.

Elhívtam Anikát és egy közös barátunkat, Shayt, de Anika a tánccsoportjával bulizott, és Shay már letette az összes vizsgáját, úgyhogy egyből hazarepült Texasba. Taylor diákszervezete is bulit tartott, így ő sem tartott velem. Magamra maradtam a fájós lábammal.

Küldtem Jeremiah-nak egy üzenetet, hogy gyalog indultam el, úgyhogy bele fog telni némi időbe. Állandóan meg kellett állnom a cipőm miatt, annyira törte a sarkamat. Úgy döntöttem, nem veszek róla tudomást.

Félúton megpillantottam Jeremiah-t a kedvenc padomon. Felállt és eléem jött.

– Meglepetés!

– Nem kellett volna idáig eljőnnöd – mondtam, bár nagyon boldoggá tett. Leültem mellé.

– Baromi jól nézel ki! – állapította meg.

Még most, két teljes évnyi együttjárás után is elpirultam, amikor így bókolt.

– Köszönöm!

Anika fodros pántos, apró kék virágos, fehér nyári ruhája volt rajtam.

– Ez a ruha *A muzsika hangjára* emlékeztet, csak szenvedélyes változatban.

– Köszönöm! – bólintottam. Talán úgy festek benne, mint Fräulein Maria? – tűnődtem. Ez nem hangzott túl jól. Lejjebb simítottam a vállpántokat.

Néhány, számomra ismeretlen srác köszönt Jeremiah-nak, de én nem álltam fel a padról, hogy pihentessem a lábam.

Amikor elmentek, Jeremiah hozzám fordult.

– Mehetünk? – kérdezte.

– Nagyon fáj a lábam – nyöszörögtem.

Jeremiah beállt eléem háttal, és berogyasztotta a térdét.

– Ugorj föl, te lány! – biztatott.

Kacagva rámásztam a hátára. Mindig jót nevettem azon, amikor így hívott. Annyira viccesnek találtam.

Feljebb húzott, én pedig átöleltem a nyakát.

– Apád hétfőn jön érted? – kérdezte, miközben átszeltük a nagy füves udvart.

– Aha. Ugye majd segítesz?

– Szép, mondhatom! Most is éppen a hátamon cipellek. Még a költözésnél is segítsek?

Megcsapkodtam a fejét, mire félrekapta.

– Na jó, jó!

Csókot nyomtam a nyakára, amitől úgy felsikított, mint egy kislány. Egész úton nevettem.

Harmadik fejezet

A DIÁKSZÖVETSÉG ÉPÜLETÉNEK AJTAJA TÁRVA-NYITVA ÁLLT, fiatalok heverték a fűben mindenfelé. Sokszínű karácsonyi fényeket akasztottak ki teljes összevisszaságban – a postaládára, a tornácra, végig az ösvény mentén. Felállítottak három felfújható gyerekmedencét, és a srácok úgy áztatták magukat benne, mintha forró vízzel teli fürdőkádban feküdnének. Mások vízpisztolyokkal rohangásztak, és sört fröcsköltek egymás szájába. Néhány lány bikiniben volt.

Leugrottam Jeremiah hátáról, és levettem a cipőm.

– Ezt jól kitalálták! – intett Jeremiah elismerően a medencék felé.

– Hoztál fürdőruhát?

Megráztam a fejem.

– Akarod, hogy megkérdezzem, hogy valamelyik lány kölcsön tud-e adni egyet?

– Kösz, nem! – válaszoltam gyorsan.

A Jeremiah diákszövetségébe tartozó fiúkat már jól ismertem, de a lányokat nem igazán. A legtöbben a Zeta Phi, a diákszövetség lánytagozatához tartoztak. Ez azt jelentette, hogy együtt buliztak, együtt szerveztek dolgokat, és így tovább. Jeremiah szerette volna,

ha én is csatlakozom hozzájuk, de én nemet mondtam. Azzal indokoltam, hogy nem engedhetem meg magamnak az extra költségeket, melyek azzal járnak, ha az ember egy ilyen közösségi házban lakik, de a valós indok sokkal inkább az volt, hogy többféle lánynyal szerettem volna barátságba kerülni, nemcsak azokkal, akikkel egy ilyen szövetség berkeiben találkozhatom. Szélesebb tapasztalatra vágytam az egyetemi életet illetően – ahogy azt anyám mindig javasolta. Taylor szerint a Zeta Phi partilányok és cafkák gyűlekezete, ellentétben az ő szervezetével, mely állítólag sokkal előkelőbb és zártkörűbb. És sokkal inkább a közösség szolgálatát helyezi a középpontba – tette hozzá utólag.

A lányok csak úgy özönlöttek Jeremiah-hoz, hogy megöleljék. Odaköszöntek nekem is, én pedig visszaköszöntem, majd felmentem az emeletre, hogy letegyem a táskám Jeremiah szobájában. Viszszafelé jövet láttam meg.

Lacie Barone szűk farmert, fényes ujjatlan pólót és piros, magas sarkú bőrcipőt viselt, amitől legalább tíz centivel magasabb lett. Jeremiah-val beszélgetett. Lacie töltötte be a Zeta Phi szociális ügyekkel foglalkozó elnöki posztját, és harmadéves volt, azaz egy évvel idősebb Jeremiah-nál, és két évvel idősebb nálam. Tépett, sötétbarna haj, törékeny alkat – el kellett ismernem, hogy dögös csaj. Taylor szerint ráhajtott Jeremiah-ra. Azt válaszoltam neki, hogy ez engem a legkevésbé sem érdekel, és tényleg így is gondoltam. Miért is érdekelne?

Természetes, hogy Jeremiah tetszik a lányoknak. Az a fajta srác, akire tapadnak a nők. De még egy olyan csinos lány sem állhatott közénk, mint Lacie. Évek óta együtt voltunk. Jobban ismertem Jeremiah-t bárkinél, mint ahogy ő is jobban ismert engem bárkinél, és tudtam, hogy soha nem nézne más lányra.

Jeremiah észrevett, és odaintett. Csatlakoztam hozzájuk.

– Szia, Lacie! – köszöntem elsőként.

– Szia! – üdvözölt.

Jeremiah magához ölelt.

– Lacie őszől Párizsban fog tanulni – mondta nekem, majd a lányhoz fordult: – Jövő nyáron Európába készülünk.

Lacie kortyolt egyet a söréből.

– Szuper! Melyik országokba?

– Franciaországba feltétlenül. Belly folyékonyan beszél franciául – dicsekedett Jeremiah.

– Nem is igaz! – jegyeztem meg kínosan feszengve. – Csak a középiskolában tanultam.

– Ó, én sem tudok valami jól! Ami azt illeti, pusztán azért megyek oda, hogy rengeteg sajtot és csokit ehessenek.

Meglepően rekedtes hangja volt, ami a magassága mellett furcsán hatott. Azon tűnődtem, vajon dohányzik-e. Rám mosolygott, én pedig azt gondoltam, Taylor tévedett Lacie-t illetően, mert igazán kedves.

Amikor néhány perccel később kettesben maradtunk, megjegyeztem:

– Aranyos lány.

Jeremiah megvonta a vállát.

– Aha, jó fej. Hozzak inni valamit?

– Légy szíves!

A vállamnál fogva a kanapéhoz vezetett, és leültetett.

– Maradj itt, és egy tapodtat se mozdulj el, amíg vissza nem jövök!

Néztem, ahogy utat vág a tömegben, és büszkeség töltött el, hogy ő az enyém: az én barátom, az én kedvesem, az én Jeremiah-m. Az első fiú, akivel egy ágyban aludtam. Az első fiú, akinek elmeséltem,

hogy nyolcéves koromban véletlenül rajtakaptam a szüleimet. Az első fiú, aki elment a gyógyszerertárba fájdalomcsillapítóért, amikor erősen görcsölt a hasam, aki kifestette a lábkörmömet, és aki hátrafogta a hajam, amikor hánytam a barátai előtt, mert túl sokat ittam. Az első fiú, aki ezt a szerelmes üzenetet hagyta a kollégiumi szobám előtt lógó táblán:

*TE VAGY A TEJ A TURMIXOMBAN
örökkön-örökké, szeretlek: J.*

Ő volt az első fiú, akit megcsókoltam. A legjobb barátom. És egyre több annál. Ennek így kellett lennie. Ő az, akit nekem szánt a sors.

Negyedik fejezet

A ZNAP KÉSŐ ÉJJEL TÖRTÉNT.
Táncoltunk. A karomat Jeremiah nyaka köré fontam, és lüktetett a zene. A tánctól és az alkoholtól felhevültem. Pezsgett a vérem. Rengetegen voltak a teremben, de amikor Jere rám nézett, senki más nem létezett. Csak ő és én.

Egy hajtincset a fülem mögé simított, és mondott valamit, amit nem értettem.

– Mi? – kiabáltam.

– Soha ne vágasd le a hajad, rendben? – üvöltötte.

– Nem lehet! Úgy néznék ki, mint egy boszorkány.

Jeremiah a füléhez tartotta a kezét, jelezve, hogy nem hall semmit.

– Boszorkány!

Az arcomba ráztam a hajam a hatás kedvéért, és úgy csináltam, mint aki gúnyosan kacarászva kever valamit egy nagy üstben.

– Szeretem, ha megbabonázol! – kiabálta a fülembe. – És mi lenne, ha csak vágatnál belőle?

– Megígérem, hogy nem vágatom le rövidre, ha te is megígéred, hogy feladod a szakállról szőtt álmaidat!

Hálaadás óta másról sem beszélt, mint hogy megnöveszti a szakállát, mert néhány középiskolai barátjával azt találták ki, versenyeznek, kinek nő nagyobbra. Én kézzel-lábbal tiltakoztam; nem akartam, hogy apámra hasonlítson.

– Még meggondolom – mondta, és megcsókolt.

Sörízű volt a csókja, mint ahogy valószínűleg az enyém is.

Ekkor Jeremiah egyik társa a diákszövetségből, Tom – akit valamilyen okból kifolyólag Vörösmadárnak neveztek – kiszúrt bennünket, és a kezében egy vizespalackkal bikaként rontott rá Jeremiah-ra. Alsónadrágban volt, de nem bokszerben, hanem szűk fehér fecskében.

– Fejezd be! Fejezd be! – üvöltötte.

Taszigálni kezdték egymást, és amikor Jeremiah a fejfogást alkalmazta Tomnál, a söre – a vizespalackból – rám, azaz Anika ruhájára ömlött.

– Bocsánat! Bocsánat! – motyogta maga elé. Amikor Tom leitta magát, mindent kétszer mondott.

– Semmi baj – nyugtatgattam, miközben a ruhából kicsavartam a sört, és a tekintetemmel próbáltam kerülni Tom alsónadrágját.

A mosdóba mentem, hogy rendbe szedjem magam, de hatalmas sor állt előtte, úgyhogy a konyhába indultam. A konyhaasztalon érdekes dolgok zajlottak: Jeremiah egy másik csoporttársa, Luke, éppen sőt nyalt egy vörös hajú lány köldökéből.

– Szia, Isabel! – köszönt rám felpillantva.

– Szia, Luke! – üdvözöltem zavartan, majd amikor észrevettem, hogy egy másik lány épp a mosogatóba hány, azonnal kifordultam onnan.

Az emeleti mosdót céloztam meg. A lépcső tetején egy csókolózó párba botlottam, és véletlenül ráléptem a fiú kezére. Bocsánatot

kértem, de nem úgy tűnt, mintha megzavartam volna, mivel a másik kezével épp a lány blúzában matatott.

Amikor végre bejutottam a mosdóba, magamra zártam az ajtót, és megkönnyebbülten felsóhajtottam. Ez a buli a szokásosnál is vadabbra sikerült. Azt hiszem, ilyenkor év végén, az összes vizsgát le tudva, sokkal könnyebben elengedjük magunkat. Szinte örültem, hogy Anika nem tudott velem jönni. Ez a hely nem neki való – mint ahogy nekem sem.

Folyékony szappannal próbáltam eltüntetni a sörfoltot, és csak remélni tudtam, hogy nem marad nyoma a ruhán. Valaki próbált bevenni, mire kikiabáltam:

– Egy pillanat!

Ahogy a csap előtt álltam, és a ruhámat dörzsölgettem, lányok hangja hallatszott az ajtó másik oldaláról. Nem igazán figyeltem oda rájuk, amíg fel nem ismertem Lacie hangját.

– Baromi jól néz ki ma este, nem?

Egy másik hang erre azt válaszolta:

– Mindig baromi jól néz ki!

– A francba, tényleg! – viccelődött Lacie.

– Olyan féltékeny vagyok, hogy sikerült elcsábítanod – mondta erre egy másik lány.

– Ami Cabóban történt, az Cabóban is marad – énekelt Lacie.

Hirtelen elfogott a szédülés. Az ajtónak kellett támaszkodnom, nehogy elessek. Semmi kétség, Jeremiah-ról beszéltek. Nem lehet igaz!

Valaki dörömbölt az ajtón. Összerezzenem.

Gondolkodás nélkül kinyitottam. Lacie a szája elé kapta a kezét, amikor meglátott. Ahogy rám nézett, az olyan volt, mintha gyomorszájon vágtak volna. Fizikai fájdalmat éreztem. Hallani lehetett, ahogy a többi lány szinte lélegzet-visszafojtva figyel bennünket.

Hirtelen mindez nagyon távolinak tűnt. Mint egy alvajáró, úgy lépkedtem végig közöttük a folyosón, le az előcsarnokba.

Képtelen voltam elhinni. Ez nem lehet igaz! Az én Jere-m nem tesz ilyet!

Végül a szobájába mentem és bezárkóztam. Leültem az ágyára, szorosan átkulcsoltam a térdem, és csak az járt a fejemben: *Ami Cabóban történt, az Cabóban is marad*. Lacie arckifejezése, és ahogy a többi lány még a lélegzetét is visszafojtja. Újra és újra lejátszottam a fejemben, mint egy film kockáit. Ahogy ők ketten beszélgettek. Ahogy Jeremiah megvonta a vállát, amikor azt mondtam Lacie-re, hogy aranyos.

Bizonyosságot kellett szereznem. Jeremiah szájából kellett hallanom.

Elindultam, hogy megkeressem. Időközben a döbbenet átfordult dühbe, ahogy átverekedtem magam a tömegben. Egy részeg lány rám mordult, amikor a lábára léptem, de nem álltam meg bocsánatot kérni.

Végül a barátai között találtam meg; odakint söröztek. Az ajtóból kiáltottam:

- Beszelnünk kell!
 - Egy másodperc, Bells – válaszolta.
 - Nem! Most azonnal!
- A fiúk szétrebbentek.
- Húha, valaki bajba került!
 - Fisher, igazi papucs vagy!

Vártam.

Jeremiah észrevehetett valamit a szememben, mert szó nélkül követett a házba, fel az emeletre, be a szobájába. Becsuktam magunk mögött az ajtót.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Mi a baj? – kérdezte nyugtalanul.

– Összejöttél Lacie Barone-nal a tavaszi szünetben? – robbantak ki belőlem a szavak.

Jeremiah elsápadt.

– Mi?

– Összejöttetek?

– Belly...

– Tudtam – suttogtam. – Tudtam.

Bár nem is tudtam; nem igazán. Fogalmam sem volt róla.

– Várj! Nyugodj már meg!

– Nyugodjak meg, Jere? – ordítottam. – Édes istenem, Jere! Édes istenem!

A földre rogytam; a lábamból kiment az erő.

Jeremiah letérdelt mellém, és próbált felsegíteni, de ellöktem a kezét.

– Ne érj hozzám! – üvöltöttem.

Leült mellém a földre, felhúzta a lábát, és fejét a két térde közé lógatta.

– Belly, akkor történt, amikor szakítottunk. Amikor nem voltunk együtt.

Döbbenten meredtem rá.

Az úgynevezett szakításunk összesen egy hétig tartott. Nem is volt igazi szakítás, legalábbis nekem nem. Mindig is hittem benne, hogy újra összejövünk. Végigsírtam az egész hetet, míg ő Cabóban Lacie Barone-nal enyelgett.

– Tudtad, hogy nem is szakítottunk igaziból! Tudtad, hogy nem is volt valódi szakítás!

– Honnan kellett volna tudnom? – kérdezte esetlenül.

– Ha én tudtam, akkor neked is tudnod kellett!